

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **FBT logistics s. r. o.**,
sídlem Kolofíkovo nábřeží 1364/56, Kateřinky, 747 05 Opava
zastoupeného advokátem Mgr. Markem Urbišem
sídlem Partyzánská 1565/18, 747 05 Opava

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**,
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Moravská Ostrava a Přívoz

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2015, č. j. MSK 60350/2015, ve věci
odstranění stavby,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10. 7. 2015, č. j. MSK 60350/2015, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Urbiše, advokáta se sídlem Partyzánská 1565/18, 747 05 Opava.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24. 9. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, č. j. MSK 60350/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 3. 2015, č. j. MMOP 31412/2015, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu.

II. Žalobní body

2. Žalobce zprvu namítá, že stavební úřad provedl dne 11. 6. 2014 výsledky svědků R. A. a V. A. zcela bez jeho účasti a zejména bez jakéhokoliv uvědomění o prováděném úkonu, přestože je rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i žalovaného na těchto výpovědích postaveno. Nelze se ztotožnit s argumentací žalovaného, že stavební úřad nepracoval se svědeckými výpověďmi jako s důkazy, nýbrž je považoval pouze za vyjádření k osvětlení situace. Svědecká výpověď je důkazním prostředkem ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), takový důkaz je třeba vyhodnotit, pakliže byl proveden, a nikoliv jej devalvovat do jiné roviny. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že vyjádření shora uvedených svědků nemělo vliv na výsledek řízení, a tudíž neúčast žalobce při výsledku nemohla ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí, jelikož již v dřívějších fázích správního řízení se žalobce hájil tím, že je třeba zjišťovat rozhodné skutečnosti ze strany předmětných svědků. Rovněž způsob výsledku obou svědků je pochybný, výpovědi jsou rozporuplné, tudíž není možné z výpovědí učinit jeden nesporný závěr.
3. Žalobce dále namítá formální nedostatky náležitostí obou protokolů o výsledcích. Tyto spatřuje v absenci údajů umožňujících identifikaci přítomných osob – není uvedeno správné označení správního orgánu, jméno, příjmení a funkce nebo služební číslo oprávněné osoby, které výsledek provedla, rovněž i podpisy na protokolech jsou nečitelné. Nelze souhlasit s výkladem ust. § 18 odst. 2 správního řádu v tom smyslu, že protokol může, nikoliv však musí obsahovat zákonem specifikované náležitosti. Žalobce má za to, že předmětné ustanovení naopak obsahuje nezbytné minimální náležitosti protokolu.
4. Žalobce nesouhlasí ani se způsobem, jakým se stavební úřad i žalovaný vypořádali s existencí dvou opatření stejné spisové značky, vydané ve skutkově stejné věci tímž orgánem a téhož dne. Opatření ze dne 9. 10. 2006, jež žalobce předložil žalovanému, nelze považovat za prostou kopii, jak to činí žalovaný. V souvislosti s podáním odvolání předložil žalobce žalovanému ověřenou fotokopii uvedeného rozhodnutí, přičemž žalovaný má navíc povědomí o dispozici žalobce s rozhodnutím ze dne 9. 10. 2006, a to z řízení vedeného pod č. j. MMOP 31309/2013, v rámci něhož byl originál tohoto rozhodnutí předložen stavebnímu úřadu při ústním jednání. Skutečnost, že

byly stavebním úřady téhož dne vydány dvě rozhodnutí ve stejné věci nelze zhojit ani usnesením ze dne 25. 6. 2014 pod č. j. MMOP 71959/2014, o němž se žalobce navíc dozvěděl až z opatření stavebního úřadu ze dne 12. 7. 2014, č. j. MMOP 72216/2014. Podle osoby vydávající obě rozhodnutí, Ing. K., byly splněny zákonné podmínky pro jejich vydání, jakož i předloženy všechny potřebné listiny ze strany žalobce. Nebyl tudíž důvod jakýmkoliv způsobem upravovat opatření stavebního úřadu ze dne 9. 10. 2006, neboť takový postup je nezákonný.

III. Stanovisko žalovaného

5. Žalovaný připouští, že se stavební úřad při výslechu svědků dopustil pochybení, avšak toto nedosahuje takové intenzity, aby mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Stavební úřad při svém rozhodování vycházel zejména z listinných důkazů, které jsou zcela postačující pro učinění závěru o odstranění stavby z důvodu jejího vybudování bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Vadné provedení výslechu svědků tudíž samo o sobě nebylo důvodem pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Je především na úvaze správních orgánů, zda účastníkem navržené důkazní prostředky provedou. V dané věci však žalobce neučinil návrh na provedení důkazního prostředku výslechem bratrů A., tuto skutečnost zmínil až v odvolání, aniž by však provedení takového důkazu navrhoval. Námitku žalobce týkající se náležitostí protokolů o výsleších považuje žalovaný za ryze formalistickou. Ohledně námítky týkající se vypořádání se s existencí dvou opatření stejné spisové značky, vydané ve skutkově stejné věci tímž orgánem a téhož dne, se žalovaný ztotožňuje s argumentací stavebního úřadu. Z obsahu žádosti podané žalobcem stavebnímu úřadu nevyplývá, že by předmětem ohlášení byla i drobná stavba oplocení. Stavební úřad nedisponuje originálem ani ověřenou kopií sdělení, jehož obsahem je souhlas s ohlášením drobné stavby oplocení, přičemž žalobce tuto listinu v průběhu řízení nepředložil. Za platné a správné sdělení je považováno to, jehož originál je uložen u stavebního úřadu a jež obsahově koresponduje s originálem ohlášení stavebních úprav. S ohledem na koncentraci správního řízení tedy nelze přihlížet k ověřené fotokopii listiny přiložené k odvolání žalobce. Podstatou usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 6. 2014 pod č. j. MMOP 71959/2014 není zhojení existence dvou opatření stejné spisové značky, nýbrž uvedení ohlášení stavebních úprav do souladu se sdělením k tomuto ohlášení pod č. j. VYST-24927/2006/Aki ze dne 9. 10. 2006. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem navrhuje žalovaný zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že stavební úřad provedl dne 11. 9. 2012 u žalobce dvě kontrolní prohlídky, při nichž zjistil, že na pozemku parc. č. X v k. ú. Kateřinky u Opavy je provedena nepovolená stavba zpevněné plochy, nepovolené oplocení a nepovolená stavba areálového osvětlení, v důsledku čehož stavební úřad zahájil dne

19. 9. 2012 řízení o odstranění nepovolených staveb. Dne 9. 11. 2012 podal žalobce u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby na uvedeném pozemku, kterou stavební úřad rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012, č. j. MMOP 113554/2012, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2013, č. j. MSK 164085/2012, zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí o odvolání žalobce brojil žalobou u zdejšího krajského soudu, která byla rozsudkem ze dne 25. 1. 2015, sp. zn. 22 A 34/2013 zamítnuta.
7. Soud dále zjistil, že stavební úřad opatřením ze dne 18. 3. 2013 oznámil žalobci pokračování řízení o odstranění stavby. Dne 12. 4. 2013 bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření žalobce, v němž apeluje skutkový rozměr celé věci, kdy v žádném případě nemohou být předmětem řízení o odstranění stavby zpevněné plochy, oplocení a areálové osvětlení, pokud jejich provedení bylo řádně ohlášeno stavebnímu úřadu, který je povolil sdělením ze dne 9. 10. 2006 pod č. j. VYST-24927/2006/Aki. Dne 6. 5. 2013 vydal stavební úřad pod č. j. MMOP 51586/2013 rozhodnutí, kterým nařídil žalobci odstranění stavby na pozemcích parc. č. 2699/12 a 2699/10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal především skutečnost, že bylo nařízeno odstranění stavby, jež byla stavebním úřadem povolena, a to s odkazem na sdělení k ohlášení stavebních úprav ze dne 9. 10. 2006, č. j. VYST-24927/2006/Aki. Odvoláním napadené rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 6. 8. 2013, č. j. MSK 83844/2013, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Po oznámení o pokračování v řízení vydal stavební úřad dne 20. 11. 2013 pod č. j. MMOP 123001/2013 rozhodnutí, jímž opětovně nařídil žalobci odstranění stavby. Dané rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, na základě něhož žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, č. j. MSK 176812/2013, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu projednání.
8. Předvoláním ze dne 19. 5. 2014 byli k výsledku předvoláni svědci R. A. a V. A., přičemž předmětné předvolání bylo kromě uvedených svědků zasláno na vědomí také stavebnímu úřadu. Z výpovědí bylo zjištěno, že v roce 2006 tito svědci prodali žalobci svůj podíl na pozemku parc. č. X, jenž je v současné době v katastru nemovitostí evidován pod parc. č. X. Ve vyjádření ze dne 17. 9. 2014 navrhl žalobce výslech svědka Ing. I. K., který byl ve funkci vedoucího odboru výstavby stavebního úřadu v období, kdy byla vydána dvě opatření s totožnými čísly jednacími a datem vydání, avšak s rozdílným obsahem. Výslech Ing. K. proběhl dne 2. 2. 2015 i za účasti zástupce žalobce. Ing. K. zejména vypověděl, že jelikož k ohlášení žalobce bylo sděleno, že stavební úřad nemá námitek, musely být předloženy veškeré podklady včetně projektové dokumentace, katastrálních snímků a popisu stavby. Opatřením ze dne 20. 2. 2015 oznámil stavební úřad žalobci pokračování v řízení a současně jej upozornil na možnost vyjádřit se ve lhůtě 15 dnů k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž této možnosti žalobce nevyužil.
9. Dne 26. 3. 2015 vydal stavební úřad pod č. j. MMOP 31412/2015 rozhodnutí, kterým nařídil žalobci odstranění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce

odvolání, v němž namítal zejména, že stavební úřad v novém projednání věci nepostupoval v souladu s právním názorem žalovaného, posouzení věci a z něj plynoucí výrok rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného stavu věci. Dále žalobce namítal a zpochybnil provedení výslechu svědků, způsob provedení protokolů o těchto výsleších, způsob posouzení dvou sdělení k ohlášení stavebních úprav označených stejným jednacím číslem a datem vyhotovení, avšak s odlišným obsahem, výslech svědka Ing. K., jakož i rozsah nařízeného odstranění stavby v části jihovýchodní pozemkové hranice. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno v bodě I. tohoto rozsudku.

V. Právní posouzení

10. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Dle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nebroží-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*
12. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*
13. Dle ustanovení § 18 odst. 4 správního řádu *jiné osoby, jichž se obsah protokolu přímo dotýká, mohou bezprostředně po seznámení s protokolem podat stížnost (§ 175) proti jeho obsahu.*
14. K žalobní námitce týkající se nevyrozumění žalobce o provádění důkazu výsledkem svědků soud zprvu uvádí, že „[p]ovinnost správního orgánu informovat účastníky řízení předem o provádění důkazů je odvozena ze základních zásad činnosti správních orgánů, a to zejména z § 4 odst. 3 [správního řádu], podle něhož musí správní orgán uvědomit dotčené osoby s dostatečným předstihem o úkonu, který učiní, pokud je to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu (úkonem správního orgánu je i provedení určitého důkazu), a také z § 4 odst. 4 [správního řádu], podle kterého musí správní orgán umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 521). Díky přítomnosti při provádění důkazů se tedy mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40].
15. Ústní jednání představuje výjimku z obecné zásady písemnosti správního řízení, přičemž se uplatní pouze ve dvou množinách případů, a to obligatorně, pokud tak stanoví zákon, nebo v případech, je-li to s ohledem na účel řízení a uplatnění práv účastníků řízení nezbytné. Procesní úprava správního řízení předpokládá provádění

důkazu svědeckou výpovědí primárně při ústním jednání, o němž musí být účastník řízení (žalobce) ze strany správního orgánu vyrozuměn, ledaže se práva účasti na ústním jednání vzdal. V posuzované věci nebylo zjištěno žalobcovo vzdání se práva účasti na jednání, přičemž vyšlo najevo, že vyrozumění o provedení důkazu výsledkem svědků R. a V. A. nebylo ze strany stavebního úřadu vůči žalobci učiněno, kdy toto pochybení tvrdí i sám žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, a činí tudíž předmětnou skutečnost nespornou. Soud poukazuje rovněž na ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, jehož smyslem je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Z dikce citovaného ustanovení vyplývá obecná povinnost správních orgánů včas vyrozumět účastníky řízení o provádění důkazů, pakliže tento úkon probíhá mimo ústní jednání ve smyslu ustanovení § 49 správního řádu. Z této obecné povinnosti připouští předmětné ustanovení dvě výjimky, a sice, že účastník správního řízení nemusí být vyrozuměn o provádění důkazů, a) hrozí-li nebezpečí z prodlení nebo b) se účastník řízení vzdal práva účasti při dokazování. Pakliže správní řád ve svém ustanovení § 51 odst. 2 klade důraz na včasné vyrozumění účastníků o provádění důkazů mimo ústní jednání, tím spíše měl být žalobce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměn o provádění důkazů při ústním jednání, jež bylo za tímto účelem prokazatelně nařízeno. Vzhledem k uvedenému se stavební úřad dopustil pochybení, když uvedeným nekonáním vůči žalobci nerespektoval jeho právo zaručené mu čl. 38 odst. 2 Listiny, tj. právo na projednání věci v jeho přítomnosti a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, a tím porušil princip rovnosti zbraní ve správním řízení, kdy žalovaný tento nezákonný postup stavebního úřadu v napadeném rozhodnutí aproboval. [srov. např. nález č. 133/2001 Sb. ÚS (sp. zn. I. ÚS 591/2000); dále též nález č. 117/2001 Sb. ÚS (sp. zn. I. ÚS 159/1999); nález č. 134/2002 Sb. ÚS (sp. zn. II. ÚS 232/02)]. V daném případě výpovědi svědků A. splňují formální i materiální kritéria důkazního prostředku ve smyslu ustanovení § 51 a násl. správního řádu, zjištění z jejich výpovědi nadto odůvodňují napadené rozhodnutí, neboť je stavební úřad porovnával s ostatními výsledky dokazování, se závěrem, že jejich výpovědi jsou v souladu s ostatními podklady pro rozhodnutí, a použil je v neprospěch žalobce. Již z předvolání svědků jakož i ze samotných protokolů o svědecké výpovědi je zřejmý úmysl stavebního úřadu pracovat se svědeckými výpověďmi coby s důkazy v intencích správního řádu. Pochybení stavebního úřadu a žalovaného mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když žalobce nemohl svědkům klást otázky a konfrontovat je tak se svojí skutkovou verzí, přičemž zjištění ze svědeckých výpovědí byly – jak již bylo uvedeno shora – použity v jeho neprospěch. Soud proto shledal tuto žalobní námitku důvodnou.

16. K námitce žalobce ohledně formálních nedostatků náležitostí obou protokolů o výsledcích soud uvádí, že ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu uvádí demonstrativní výčet náležitostí protokolu, které musí obsahovat, aby se jednalo o protokol pořízený plně v souladu se zákonem. Smyslem demonstrativního výčtu je stanovit náležitosti nezbytné, přičemž zákonodárce ponechává na vůli pořizovatele protokolu, které další skutečnosti nad rámec povinných do protokolu uvede. Je tudíž na místě přisvědčit žalobci ohledně tvrzené vadnosti protokolů, kdy tyto skutečně neobsahují žalobcem namítané náležitosti, nicméně tato vada - správné označení správního orgánu, jméno,

příjmení a funkce nebo služební číslo oprávněné osoby, které výslech provedla, a nečitelnost podpisů na protokolech - nemá podle názoru krajského soudu žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, takový vliv ani žalobce v žalobě netvrdil. Krajský soud proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.

17. Soud se dále zabýval námitkou nedostatečného vypořádání se s existencí dvou rozhodnutí stejné spisové značky, vydané ve skutkově stejné věci tímž orgánem a téhož dne. Zprvu je třeba poukázat na zásadu presumpce platnosti a správnosti správních aktů, podle níž se na tyto akty hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky, a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, ledaže se jedná o rozhodnutí nicotné [viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65]. Jinými slovy uvedená zásada znamená, že na správní akt se hledí jako na bezvadný, pokud není úředně shledán opak. Má-li proto dojít k nápravě, je nezbytné vyvolat úřední postup, jehož výsledkem je změna či zrušení takového vadného aktu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2004, č. j. 5 Afs 25/2003-57]. Zásada se rovněž promítá v principu ochrany dobré víry adresátů působení veřejné správy, jehož se v dané věci žalobce dovolává. Jestliže byla ve správním řízení vydána dvě rozhodnutí stejné spisové značky, ve skutkově stejné věci, tímž orgánem a téhož dne (sdělení k ohlášení stavebních úprav ze dne 9. 10. 2006, č. j. VYST-24927/2006/Aki), nelze přičítat žalobci k tíži tu skutečnost, že každá z předmětných listin vymezuje rozsah stavebních úprav odlišně a žalobce se zcela logicky dovolává sdělení pro něj příznivějšího. Především z výpovědi svědka Ing. K. – tehdejšího vedoucího odboru výstavby stavebního úřadu – vyplynulo, že dotčené sdělení, jehož se žalobce dovolává, muselo být vydáno na základě jím řádně předložených podkladů. Nesprávný je rovněž názor žalovaného, že se na předložení úředně ověřené kopie listiny v rámci podaného odvolání vztahuje koncentrace řízení. Koncentrace řízení spojená s vydáním prvostupňového správního rozhodnutí se uplatňuje ve vztahu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů. V případě žalobcem předloženého sdělení k ohlášení stavebních úprav nelze k této listinu přistupovat jako k novému důkaznímu návrhu, na který se vztahuje koncentrace řízení, neboť se jedná o skutečnost známou správnímu orgánu z jeho vlastní úřední činnosti. Vzhledem k uvedenému jakož i ke skutečnosti, že žalovaný nerozporoval pravost žalobcem předloženého sdělení k ohlášení stavebních úprav, posoudil soud danou námitku jako důvodnou.
18. Vzhledem k existenci shora uvedených podstatných porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, krajský soud napadené rozhodnutí proto v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), ve kterém je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem krajského soudu o nezákonnosti provedení výslechu svědků R. a V. A. Dále se žalovaný v dalším řízení vypořádá s existencí dvou rozhodnutí, uvedených pod bodem 17. tohoto rozsudku, s tím, že nelze na jedno z nich bez dalšího pohlížet jako by vůbec neexistovalo a nevyvolávalo tudíž žádné právní účinky ve sféře jeho adresáta.

VI. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1

s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek za žalobu a odkladný účinek žaloby		4 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátkou		
i)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
§ 12 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	
1)	příprava a převzetí věci		
2)	sepis žaloby		
3)	sepis návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby		9 300 Kč
ii)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. i)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
iii)	daň z přidané hodnoty	§ 14a odst. 1
vyhl. č. 177/1996 Sb.	2 142 Kč

Celkem

16 342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. listopadu 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu